

Missionsbefalingen I

At gøre folkeslagene til Jesu disciple

Missionsbefalingen, der også indeholder dåbsbefalingen, blev givet til hans disciple, da Jesus efter sin opstandelse havde sat dem stævne på et bjerg i Galilæa.

Han talte til dem og sagde:

”Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.” Mat.28:18-20.¹

Hos evangelisten Markus lyder det tilsvarende:

”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes.” Mar.16:15-16.

Hvem er det, der taler og giver befalingen? Over for sine disciple bruger Jesus ordet ”mig”. Fysisk står han for øjne af dem med hænder og fødder, der bærer mærker fra hans korsfæstelse. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Det utrolige er sket: Han, som romerne korsfæstede og stak i siden med et spyd for at sikre sig, at han var død, han opstod på tredjedagen fra de døde. Og nu står han her overfor en flok fiskere og håndværkere, og det er ham, der siger, at de skal gå ud i al verden og forkynde evangeliet om hans død og opstandelse.

Grundlaget

På hvilket grundlag skulle de gå? – I egen kraft og begejstring? Nej, for den fandtes ikke. Men de skulle gå i tro på, hvad Jesus sagde og lovede: At Gud havde givet ham al magten i himlen og på jorden, og at han ville være med dem alle dage indtil verdens ende.

Lad os se på det grundlag, hvorpå al mission og enhver kristen dåb hviler. For hvis ikke grunden er kendt og fast under os, risikerer vi at vakle, når den onde angriber os med sine løgne og sin forførelse.

Hvem er denne Jesus? Han er den, om hvem der står skrevet: ”Da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår.” Gal.4:4-5. Jesus er Guds søn. ”Han er den usynlige Guds billede, al skabningens førstefødte. I ham blev alle ting skabt i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham.” Kol.1:15-17.

Han og Faderen er ét, og før han af Gud blev sendt til verden, var han Gud lig. Men Jesus gav afkald på sin guddomsskikkelse for i stedet at blive et menneske i kød og blod. Og som menneske gik han ind under menneskets kår og blev af Gud gjort til synd i alle menneskers sted. Og som vor stedfortræder døde han for vore

¹ I den autoriserede danske oversættelse af 1992 er det anført, at missionsbefalingen, også kan oversættes: ”Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

synders skyld på et kors, for at vi ved tro på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Og Gud gjorde det vitterligt ved at lade Jesus opstå fra de døde. Efter sin opstandelse og efter, at han havde givet missionsbefalingen til sine disciple, fór han til himmels, hvor han nu sidder ved Faderens højre hånd som vor talsmand, indtil han ved dages ende vender tilbage for endeligt og definitivt at kæmpe og vinde over Satan, døden og dødsriget og for at samle alle sine troende hos sig. Da skal alle vi, som tror på ham, være sammen med ham i alle evigheder. Da er tiden oplyst med at være, al forkyndelse, al dåb og al oplæring er ophørt, for da er frelsen fuldkommet for evigt.

Magten

Det er denne Jesus, Gud har givet al magt i himlen og på jord. Magten indebærer, at han er herrernes Herre og kongernes Konge (1.Tim.6:15 m.fl.), og han er den, der indsætter, ophøjer og nedstyrtter denne verdens herskere. Og uden at de ved det, leder han dem, for "som en bæk er kongens hjerte i Herrens hånd, han leder det hen, hvor han vil." Ord.21:1.

Det er den samme magt, der oprejste Jesus fra de døde. Og ved dages ende bliver den samme magt synlig for alle, når Jesus griber og binder dyret og den falske profet, der har forført alle folkeslagene. Da skal han kaste dem i ildsøen, der brænder med svovl. Åb.19:19-21. Men Jesu magt er ikke kun i det store og det mægtige, "for dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte." Es.57:15.

I den bøn, Jesus beder til Gud før sin lidelse og død siger han: "Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham *magt* over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham." Joh.17:1b-2. Guds formål med at give Jesus al magten er, at Jesus skal give nyt liv til alle dem, som Gud giver ham. Da Jesus kom til verden som menneske, står der om ham, at alle dem, der tog imod ham gav han *magt* (ret) til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. Joh.1:12.

Han havde ikke fået magten for at demonstrere magt, sådan som verdens magthavere gør det, og som vi selvfristes til at gøre det, når vi har mulighed for det. Jesus fik magten for at frelse hver enkelt, der kommer til ham. Og det liv og den frelse, som Jesus giver, beror på, at han om sit eget liv siger: "Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har *magt* til at sætte det til, og jeg har *magt* til at få det tilbage. Og det har min fader påbudt mig at gøre." Joh.10:17-18.

Jesus brugte sin magt til at dø i synderes sted, for at hver synder, der tror på ham, skal få livet, det evige liv. Derfor bliver det evigt afgørende, hvordan vi forholder os til denne magt, der ikke tvinger et eneste menneske, men stiller det ind i valget: Enten at tro Jesus og få del i livet, eller at vende Jesus ryggen og blive dømt til den evige død. Der er kun de to muligheder. Derfor siger Jesus også om magten: "Jeg vil vise jer, hvem i skal frygte: Frygt ham, som efter at have slået ihjel har magt til at kaste i Helvede. Ja, jeg siger jer: Ham skal I frygte." Luk.12:5.

Den alvor, der ligger bag den sidste udtalelse af Jesus, vil vi huske, når vi i det følgende skal tale om at gøre alle mennesker til Jesu disciple og døbe dem i Faderens

og Sønnens og Helligåndens navn. Jesus er givet magten til frelse og til at kaste i fortabelsen. Men først og fremmest vil vi fastholde, at magten blev givet til Jesus, for at han kan give evigt liv til alle dem, som tager imod Guds nådegave: Det evige liv ved tro på Jesu navn.

Disciplene, som Jesus taler til

Efter sin opstandelse har Jesus sat disciplene stævne på et bjerg i Galilæa. De er fiskere, toldere og håndværkere, og alle er de ulærde i forhold til de skriftkloge og farisæerne. Men til gengæld er de blevet undervist af Jesus i de år, de har vandret sammen med ham. Han havde lært dem om Guds rige, og han havde vist dem Guds gerning gennem undere og ved sin omsorg og kærlighed. De havde forstået lidt af, hvem Jesus var, men kun i det omfang, Gud åbenbarede det for dem. Selv efter Jesu opstandelse forstod de ikke, at Jesus kom for at frelse syndere, for de spørger ham "Herre, er det nu, at du vil genoprette riget for Israel?"

Og nu står de her. Forknytte og bange og så utrygge, at nogle tvivlede. Og til dem siger Jesus: "Gå hen og gør alle folkeslagene til mine disciple!"

Hjalp det dem, at han havde sagt, at de skulle gøre det, fordi han havde al magt i himmel og på jord, og at han ville være med dem alle dage indtil verdens ende? Nej, ikke det mindste, for de forstod det ikke, og de var så bange, at de holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne. Joh.20:19.

Men det ændrede sig. Jesus havde efter sin opstandelse lovet disciplene, at "I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende." Ap.G.1:8.

Og Jesu løfte blev opfyldt pinedag, da Gud udgød Helligånden over dem. De blev alle fyldte af Helligånden, og de begyndte at tale i andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at tale.

1. De så og forstod, at Jesus den korsfæstede og opstandne både er Herre og Frelser.
2. De blev vidne til, at Helligånden tog af Jesus og gav det til dem, så de så hans herlighed, som den enbårne har den fra Faderen.
3. De ombyttede menneskefrygt med sand guds frygt.
4. Helligånden gav dem alt, hvad de ikke havde i sig selv: mod og frimodighed, og en visdom og indsigt, som ingen af denne verdens vise kunne modstå.
5. Af Herren fik de alle de midler, de skulle bruge, ganske som da de vandrede sammen med Jesus.
6. Helligånden ledte dem til at lide for Jesu navns skyld, så de endog takkede for, at de var agtet værdige dertil.
7. Gud gav dem ved Ånden vished om, at Jesu blod renses fra al synd og uretfærdighed, så retfærdighed gives enhver, som tror, og at den, som tror, er gået over fra døden til livet – det evige liv.

Alt dette gav Gud til disse ubehjælpssomme og bange disciple, da Helligånden kom over dem. Og mere til. For uden Helligånden kan intet menneske se eller høre eller eje det, som hører Guds rige til. Sådan var det på pinedagen, og sådan er det i dag. Ingen kan sige "Herre, Herre!" uden ved Helligånden.

Så langt om disse 11 disciple, som Gud gav kraft til at gå til alle folkeslagene med evangeliet om Jesus, og som gjorde det på trods af al menneskelig fornuft.

At være en Jesu discipel

Jesus befaler altså sine disciple at gøre alle folkeslagene til "mine disciple". I almindelig sprogbrug er en discipel en elev eller en lærling, der i en periode er knyttet til en lærer, der underviser ham eller hende. Efter en vis tid, har disciplen opnået sin mesters viden eller kunnen, hvorefter de skilles, for at disciplen kan virke selvstændigt og eventuelt selv blive lærer.

Men sådan er det ikke med Jesu disciple.

Alene det at blive en Jesu discipel er ikke noget, man kan overveje og beslutte sig for. Jesus siger, at ingen kan komme til ham, uden at Faderen drager ham. Derfor er Jesu forhold til sine disciple helt anderledes, end forholdet er mellem denne verdens lærere og disciple. To eksempler:

Johannes døberer sige om sit forhold til Jesus: "Han skal blive større, jeg skal blive mindre." Joh.3:30. Det betyder, at jo mere en discipel er sammen med Jesus, jo mere bliver det åbenbart, at han slet intet formår i sig selv. Jesus siger: "Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre." Joh.15:5. Målet er ikke, hvad disciplen formår; det er, som Jesus siger: "Derved herliggøres min Fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple." Joh.15:8.

Paulus siger: "Er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans." Rom.6:5. Den død, som Paulus henviser til, medfører, at hver enkelt discipel bliver så lille i forhold til Jesus, at hele hans eget liv dør bort, for at Jesus i stedet kan leve i ham. For tanken er det uforståeligt, men det er underfuldt og sandt. Som Jesu discipel vokser jeg ikke op til selvstændighed men til en afhængighed, der bliver stadig større, og som slutter med opstandelsen fra de døde, for at jeg evigt kan være forenet med min Frelser, min Herre og Mester.

Til uddybning af ovenstående siger Jesus:

- En discipel står ikke over sin mester og en tjener ikke over sin herre. Mat.10:24

- Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.

Luk 14:26-27

- Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget.

Luk.14:33.

Og Jesus siger om sine disciple:

- Hvis I bliver i mine ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie. Joh.8:31-32.

- Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.

Joh.13:35.

Lidt forenklet kan man sige, at Jesu disciple har to kendetegn:

- De bliver i Jesu ord, og kender sandheden.

- De har kærlighed til hinanden, fordi sandheden har sat dem frie.

Det indebærer, at de må være tro mod Jesu ord og give afkald på alt deres eget, for at den kærlighed, der er i Jesus, må være og råde i dem. Det koster alt at være en Jesu discipel og at eje evigt liv ved tro på ham, men det indebærer samtidig at leve i hans varetægt, han, der har al magten i himmel og på jord. Noget større gives ikke.

Missionsbefalingen

Den danske oversættelse af missionsbefalingen indeholder ordet "idet", der ikke findes i grundteksten. Det lille ord kan føre til den misopfattelse, at dåb og oplæring er midler til at gøre nogen til Jesu disciple. Men sådan er det ikke. Missionsbefalingen omfatter tre elementer, der er selvstændige og samtidig har en indbyrdes sammenhæng. De tre elementer omfatter:

1. At gøre alle folkeslagene til mine disciple,
2. At døbe dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.
3. at lære dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.

Vi vil se på de tre elementer, og vi begynder bagfra.

Lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.

Det giver ikke mening, hvis man begynder med at lære ikke-troende alt det, som Jesus har befalet, med det formål at gøre dem til hans disciple. For ingen kan forstå Guds ords hemmeligheder, uden at det bliver åbenbaret ved Helligånden. Og det er alene Guds genfødte børn, der har fået Helligånden som et pant og som en vejleder til hele sandheden. Oplæringen som sådan får først mening efter, at et menneske er kommet til tro på Jesus og har fået Helligånden, og således er blevet en Jesu discipel. Det er sandt, at bogstaven slår ihjel, mens Ånden gør levende.

Jesus befaler sine disciple, at de skal lære folkeslagene *at holde* alt det, som han har befalet dem. Det kan ske på to måder: Enten som trælle under loven eller som Guds frigivne, der i efterfølgelse af Jesus ønsker at leve efter hans bud. De sidste gør det ikke for at opnå frelse, men fordi de af Guds nåde er frelste ved tro på Jesus. Enhver, der vil holde, hvad Jesus har befalet uden at være født på ny, er og bliver en lovtræl på vej bort fra Gud og på vej mod fortabelsen. At holde Jesu befaling indebærer, at Jesus i synderens sted allerede har opfyldt alt, så det i stedet tilregnes den enkelte af nåde. "Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig." Gal.2:19-20.

Dermed være ikke sagt, at viden om og kendskab til Guds ord er uden værdi. Tvært imod. Det bærer med sig en rig velsignelse. Men viden med forstanden alene er gold viden og er uden liv og frelse. Viden, der ikke tages til fange i lydighed under korset, ender i åndshovmod og fører til fortabelse.

Disciplene skal altså ikke begynde at lære alle folkeslagene om det, som Jesus har befalet for at gøre dem til Jesu disciple.

Døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Men hvordan så med dåben? Skal de kristne gå ud i al verden og døbe mennesker, for at de ved dåben kan blive og være Jesu disciple? Hvis det forholder sig sådan, så må de døbte nødvendigvis også passe til den beskrivelse, som Jesus har givet af sine disciple. Den omfatter blandt andet:

- De skal give afkald på alt deres eget. Hele deres liv, med alt hvad det indebærer, tilhører deres Herre og Frelser.
- De skal tage korset op og følge i Jesu spor, så de lever et helligt og fuldkomment liv, ligesom han er hellig og fuldkommen.
- De skal elske hinanden, ligesom Jesus har elsket dem. Og i efterfølgelsen af Jesus skal deres kærlighed være fuldkommen helt indtil døden, ligesom han gav sit liv for dem.²

Det er åbenlyst, at disse kendetegn ikke passer på et menneske, bare fordi det er blevet døbt. Dåben i sig selv gør ikke et menneske til en Jesu discipel, og det uanset, hvor meget det i tidens løb er blevet påstået og praktiseret, endog som tvangsdåb.

Dåben eller oplæring er ikke indgangen til at gøre et menneske til en Jesu discipel. De er derimod to elementer, der følger af at blive en Jesu discipel.

Gør alle folkeslagene til Jesu disciple

Det fremgår af missionsbefalingen, at ingen af sig selv kan vælge at blive en Jesu discipel. Jesus befaler sine disciple, at de skal gå ud i alverden og gøre det. Men hvordan? Deres situation er menneskelig set håbløs. De har i tre år fulgt Jesus i stedet for passe deres arbejde. De troede, at de i efterfølgelsen af Jesus skulle blive noget stort i hans rige. Nu står de her: Ulærde mænd, uden midler og uden frimodighed men fulde af menneskefrygt. Hvordan skal de kunne gøre bare ét menneske til en Jesu discipel?

I udgangspunktet er det ikke helt sandt, at de er uden uddannelse, for de har været sammen med Jesus og lært af ham. Så meget, at da Peter og Johannes senere bliver anklaget for Rådet, står der: "Men da de (Rådet) så Peters og Johannes' frimodighed og kunne mærke, at de var jævne og ulærde mænd, undrede de sig; Men så kendte de dem igen og huskede, at de havde været sammen med Jesus." Ap.G.4:13. (Gl. overs.)

Fra den fortvivlede tilstand, de var i, da de fik missionsbefalingen, til situationen, hvor Rådet ikke kan tage til genmæle imod dem, fordi de havde været sammen med Jesus, er der sket noget ganske radikalt med dem. De er blevet nye mennesker, som Jesus havde forudsagt det. Umiddelbart før Jesus blev optaget til Himlen, sagde han til dem: "Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til Jordens ende." Ap.G.1:8.

Der kræves altså to ting, for at et menneske kan kaldes af Gud til at gå ud i alverden for at gøre alle folkeslag til Jesu disciple:

1. At leve med Jesus.
2. At eje Helligånden.

Jesu disciple havde været sammen med ham lige fra deres kaldelse, og de havde været med ved Jesu dåb og været vidner til hans korsfæstelse og opstandelse. Men det samvær skyldtes ikke en beslutning, de havde truffet, for det var Jesus, der havde kaldet dem til at være hans efterfølgere. På vandringerne med Jesus,

² Intet menneske kan i sig selv leve op til disse beskrivelser af fuldkommenhed. For et Guds barn gælder, at det af Guds nåde tilregnes Jesu fuldkommenhed, "for ved ét eneste offer har han for altid ført dem, han helliger til fuldendelse." Hebr.10:14, gl. overs.

lærte han dem og sagde: "Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag." Joh.6:44. Jesus slår fast overfor sine disciple, at ingen kan af egen vilje beslutte sig for at blive hans discipel. Og det gælder stadig. For vi er ligesom de første disciple døde i vore overtrædelser og synder, og den, der er død, kan intet gøre – og slet ikke, at træffe en beslutning og føre den igennem. Derfor siger Jesus, at kun den, som Faderen drager, kan komme til ham. Med andre ord: Om Gud ikke gør det under, at synderen ved Guds kraft kommer til Jesus, så forbliver synderen i sin død og i sin fortabelse.

Jesus bekræfter dette forhold, da han taler til sine disciple om at blive i hans kærlighed: "Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn." Joh.15:16.

At være sammen med Jesus har blandt andet det formål, at discipelen skal bære frugt og blive ved med det. Det forudsætter, hvad Jesus allerede tidligere sagde til disciplene: "Den, der bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre." Joh.15:5. Sagt lidt anderledes: At bære frugt forudsætter at man bliver i Jesus, ikke blot for en kort tid, men til evig tid. Det er en overvældende proces – det er et Guds under, at blive draget af Faderen for at være sammen med Jesus og at blive kaldet til at bære varig frugt. Men det er en proces, som hvert menneske må igennem for at blive og være en Jesu discipel. Jesus bruger også et andet udtryk for denne proces. I sin samtale med Nikodemus kalder han det at fødes på ny eller at fødes af Ånden, og i sit første brev skriver Johannes gentagne gange, at enhver, som tror, at Jesus er Kristus, er født af Gud og derfor er et Guds barn.

Vi skal vende tilbage til denne proces, for det er kernen eller det centrale i at gøre nogen til en Jesu discipel. Men først skal vi følge Simon Peter og se, hvordan han blev en Jesu discipel.

Simon Peter og Jesus

Vi har to beretninger om Peters kaldelse: En kort og en lang. Den korte finder vi næsten enslydende hos både Mattæus og Markus: "Da Jesus gik langs Galilæas Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere. Han sagde til dem: Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere. De lod straks garnene være og fulgte ham." Mat.4:18-19.

Den lidt længere og mere detaljerede version finder vi hos Johannes, der beretter, at Andreas, der er Simon Peters bror, hører Johannes Døber prædike og ser ham pege på Jesus som Guds lam. Han går derefter til Simon og siger til ham: "Vi har mødt Messias." Og sammen går de til Jesus, der siger til Simon: "Du er Simon, Johannes' søn, du skal kaldes Kefas, der er det samme som Peter." Joh.1: 35-43.

Af den korte version bemærker vi to ting: Det var ikke en beslutning de to brødre tog af sig selv. Jesus udvalgte dem med ordene: "Kom og følg mig!" Og straks fra begyndelsen gør Jesus dem klart, hvad målet er med deres kaldelse: "Jeg vil gøre jer til menneskefiskere!" Og da han havde gjort dem til menneskefiskere, befalede han dem: "Gå ud i al verden og gør alle folkeslagene til mine disciple."

Af den længere version får vi et indblik i, hvordan Gud drager et menneske til Jesus. Andreas havde hørt Døberens vidnesbyrd om, at Jesus var det Guds lam, der

bærer verdens synd. Andreas blev vakt ved at høre evangeliet, og sammen med sin bror Simon går de til Jesus. De første af Jesu disciple drages til ham af Faderen ved at de hører evangeliet om Jesus, hvorved de får blikket rettet mod det Guds lam, der bærer verdens synd. Og sådan er det stadig uforandret. For der er kun én vej til frelse. Og vejen er Jesus.

Kort tid efter at Jesus har kaldet Peter, gentager Jesus sin kaldelse i forbindelse med det, vi kender som Peters fiskedræt. Jesus står i en båd og lærer folket. Så beder han Peter om at kaste garnene ud til en fangst. Men Peter, der er fisker, siger, at det er håbløst, for de har fisket hele natten uden at fange noget. "Men på dit ord" følger han til. Og i lydighed mod Jesu ord fanger de så stor en mængde fisk, at garnene er ved at revne. Da Peter ser det, falder han ned for Jesu fødder og siger: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand." Men Jesus svarer ham: "Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker." Luk.5:1-11.

Bemærk: Kaldet til at fange mennesker kommer først, da Peter er ydmyget og forstår, at han er en synder. Men samtidig viser Jesus, at kaldet indebærer et løfte om, at Peter aldrig skal savne noget på kaldets vej i form af den overvældende fiskedræt, som Jesus gav ham. Sådan begyndte vandringsen med Jesus. En vandring, hvor Jesus i ord og gerning bevidner, at han er Guds søn.

Dagen efter, at Jesus har besejret 5000 mand, hvor alle er begejstrede og vil gøre ham til konge, møder vi igen Jesus, der taler til en større skare af disciple. Han taler om sig selv som det levende brød, der kommer ned fra himlen og siger: "Den, der spiser mit kød, og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik." Efter det udsagn var der mange af dem, der var kommet til tro på ham, som forlod ham, og Jesus spørger da sine disciple: "Vil I også gå jeres vej?" Peter svarer ham: "Herre til hvem skulle vi gå hen? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige." Joh.6:54-55,67-69.

Peter er ved Jesu forkyndelse kommet til tro på, at Jesus er den ventede Messias. Det skyldes tilsyneladende ikke så meget de undere, om disciplene har været vidne til. Hemmeligheden ligger i Ordet, det evige livs ord. Men Peters tro er svag. Det ser vi i beretningen om den rige unge mand, der kommer til Jesus for at få hjælp til at arve evigt liv. Til ham siger Jesus, at han skal gå hen og sælge alt, hvad han ejer, og så komme og følge ham. Og da den unge mand går bedrøvet bort fra Jesus, uden at Jesus stopper ham, bliver Peter virkelig rystet. For her var en mand der havde mange midler. Ham kunne de bruge – og så beder Jesus ham om at komme tomhændet tilbage. Det er én ting. En anden ting er, at Jesus lader ham gå uden at kalde ham tilbage – eller gøre blot den mindste antydning i den retning. Var det den måde, han selv var blevet kaldet til at være menneskefisker på? Og bedre bliver det ikke, da Jesus følger til: "Hvor vanskeligt er det ikke for en rig at komme ind i Guds rige." Der står, at disciplene blev forfærdede, og Peter spørger på deres vegne: "Se, vi har forladt alt og fulgt dig. Hvad får så vi?" De ser tilsyneladende frem til, at Jesus skal oprette riget for Israel, hvor de forventer at få stor løn og ære og plads ved Jesu højre og venstre side. Over for det bliver de mødt med Jesu løfte om, at ingen forlader noget eller nogen for hans navns skyld uden at få det hundredobbelt igen og arve evigt liv sammen med forfølgelser. Luk.19:16-30 m.fl. Disciplenes vanskelighed ligger i, at de nok tror, at Jesus er den

ventede Messias, men det er endnu ikke åbenbaret for dem, at Jesus er kommet for at sone verdens synd.

De tror stadig, at Jesus skal træde frem som den konge og hersker, som de i deres kødelige ambitioner ønsker, at han skal være.

Da Jesus spørger disciplene, hvem de siger, at han er, svarer Peter: "Du er Kristus, den levende Guds søn." Jesus siger til ham: "Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene." Disciplenes tro svinger fra det jordiske til det himmelske, fra det kødelige til det sandt åndelige. Men Jesu ord er ikke til at tage fejl af: Forståelsen og erkendelsen af, hvem Jesus er, kan intet menneske give eller modtage af sig selv. Det kan kun Gud gøre ved sin Hellige ånd. Nu skulle man tro, at Peter efter de ord af Jesus ville være ydmyg. Men der sker det modsatte: Da Jesus efterfølgende taler om, at han skal lide og dø i Jerusalem, siger Peter: "Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig." Og Jesus må sætte den hovmodige Peter på plads: "Vig bag mig Satan. For du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil." Luk.16:13-23.

Alle dem, som Gud drager til Jesus, for at de skal blive hans disciple, for dem bliver vandringeren med Jesus en vekslen mellem håb, vished, hovmod, fald, selvhævdelse og fortvivelse. Sådan var det for Peter, - sådan er det stadig for den, som Gud drager, indtil Gud føder et sådant menneske på ny.

Dagen før Jesu død

Som afslutning på betragtningerne over Peters samvær med Jesus vil vi i korte træk fokusere på dagen før Jesu død på korset og på tiden efter hans opstandelse.

Efter at Jesus har delt påskemåltidet med disciplene og indstiftet nadveren, spørger Peter ham om, hvor han går hen. Jesus svarer: "Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu, men senere skal du følge mig." Peter siger til ham: "Hvorfor ikke nu? Jeg vil sætte mit liv til for dig!" Jesus svarer: "Vil du sætte dit liv til for mig? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hanen skal ikke gale før du har fornægtet mig tre gange." Joh.13:36-38. Og sådan gik det: Peter svigtede. Det første svigt viser sig allerede i Getsemane have, hvor han sammen med Jakob og Johannes ikke formår at våge med Jesus, mens han er i døds kamp. Og det fortsætter, da Jesus lader sig tage til fange "for at skriften skal gå i opfyldelse." Da forlader alle disciplene ham og flygter.

Peters svigt fortsætter i ypperstepræstens gård, hvor han til sidst bander og sværger på, at han ikke kender Jesus. Da hanen galer, ser Jesus på ham, og Peter går ud udenfor og græder bitterligt, for hans fald og hans svigt synes uopretteligt. Og den næste morgen, da Jesus føres ud for at korsfæstes, hører vi ikke et ord om Peter, formodentlig fordi han skjuler sig med sin skam.

Peter svigtede Jesus, men Jesus svigtede ikke Peter. Ved sin død på korset bliver Jesus troens banebryder og fuldender for alle syndere – også for Peter. Efter sin opstandelse sender Jesus en særlig hilsen til den sønderknuste Peter. Det sker, da kvinderne påskemorgen kommer til graven og ser en engel i hvide klæder. Han siger til dem: "Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham. Men gå hen og sig til hans disciple *og til Peter*, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer det." Mar.16:1-7.

Hjalp det Peter med denne hilsen? Tilsyneladende ikke. Når ens hjerte er tynget af synd og er knust under Guds vrede, da er der kun et, der hjælper: Et personligt møde med Jesus.

Peter og Jesus ved Genesaret sø

Johannes beretter i kapitel 21 om tiden efter Jesu opstandelse, hvordan Peter sammen med flere andre af disciplene havde fisket en hel nat uden at fange noget. Den følgende morgen stod Jesus inde på stranden, og han befalede dem at kaste garnet ud. Og nu fangede de så mange fisk, at nettet var ved at revne. Da de kom i land med fangsten, sagde Jesus: "Kom og spis," for han havde forberedt et måltid med fisk og noget brød på et bål af trækul.

Da de havde spist, spørger Jesus Simon Peter: "Simon, Johannes' søn elsker du mig mere end alle de andre?" Han svarer: "Ja, Herre, du ved at jeg har dig kær." Jesus siger til ham: "Vogt mine lam!" Og Jesus fortsætter: "Simon, Johannes' søn elsker du mig?" Og svaret lyder: "Ja, herre, du ved, at jeg har dig kær." Jesus siger til ham: "Vær hyrde for mine får!" Da Jesus tredje gang spørger: "Har du mig kær?" bliver Peter bedrøvet, og alt bryder sammen for ham. Han svarer: "*Herre du ved alt*; du ved, at jeg har dig kær." Peter måtte i sin fornedrelse og kærligheds smerte bekende, at det med at være hyrde og at vogte var håbløst, for Jesus vidste jo, at han ikke var bedre end til fortabelsen. "*Herre, du ved alt.*" Men i stedet for at dømme Peter, genindsætter Jesus ham i det kald, han allerede havde givet ham to gange tidligere. For Jesus fortryder ikke sit kald og sine nådegaver. Jesus siger til ham: "Vogt mine får. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville, men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil." Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med. Og da han havde sagt det, sagde han til ham: "*Følg mig!*" Joh.21:15-19

Jesus spurgte godt nok, om Peter elskede ham. Men bag om ordene fornemmer vi, at Jesus samtidig favner Peter og siger: "Jeg elsker dig Peter, Jeg har givet mit liv for dig. Jeg har sonet dine synder."

Da Jesus i begyndelsen kaldte Peter, gav han Peter et fiskedræt til tegn på, at han aldrig skulle komme til at mangle noget. På samme måde bekræfter Jesus sit løfte ved det endelige kald af Peter med en umådelig fiskefangst; Peter kom aldrig til at mangle noget, hverken til liv eller til salighed. Det samme gælder uforandret for alle dem, der vandrer med Jesus. Det ser ikke altid sådan ud i verdens øjne, hverken dengang eller nu, men i Jesus ejer vi alt. Gud giver sine børn alt, hvad de behøver, og det, Gud ikke giver, behøver de ikke.

Peters totale opgivelse af sig selv, eller døden af sit selv, er forudsætningen for det nye liv i Jesus. Først da kan Jesus leve i Peter – for i troen på Jesus lever Peter ikke længere for sig selv, men han lever for ham, som døde og opstod for ham.

Og dette nye liv bliver først en levende virkelighed på pinsedagen, hvor Jesus opfylder, hvad han har lovet disciplene: "Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer." Fra da af begynder et helt nyt liv i vandringerne med Jesus og med fokus på Jesu befaling: "Gå ud i alverden og gør alle folkeslagene til mine disciple."

Hvor Peter tidligere gemte sig af frygt for jøderne, så vidner han nu fyldt af Helligånden for jødernes ledere og for de ældste, at "det er i Jesu Kristi, nazaræerens,

navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand står rask foran jer." Ag.G.4:10.

At fødes på ny

Som vi har set det med Peter, omfatter vandringen med Jesus to faser, en vandring før og en vandring efter genfødselen. Denne genfødsel eller proces, som den er blevet kaldt ovenfor, har flere betegnelser:

- At fødes på ny eller at genfødes.
- Døbes med Helligånden (med Helligånd og ild).
- At døbes som Jesus blev døbt.
- At komme til tro på Jesus.
- At modtage Guds nådegave, evigt liv.
- At få barnet og arvet i Guds rige.

Når der er så mange betegnelser for denne proces, skyldes det, at den er det centrale i missionsbefalingen; det er den, der *gør* et menneske til en Jesu discipel. Uden omvendelse og uden den nye fødsel kommer ingen ind i Guds rige, for uden hellighed skal ingen se Gud. Jesu død på korset til soning for vore synder og hans opstandelse fra de døde til vor retfærdiggørelse er Guds gerning og grundlaget for, at vi af hans nåde kan genfødes til evigt liv ved tro på Jesus.

Det er et Guds under, hver gang et menneske fødes på ny eller kommer til tro på Jesus, og fordi det er et under, kan kun Helligånden åbenbare det for os ved Guds ord.

Paulus skriver i sit brev til Efeserne:

"Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse. For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed. I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår ved sig ved Jesus Kristus til lov og pris for han nådes herlighed, som han har skænket os i sin elskede søn. I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde." Ef.1:3-7.

Det første, vi bemærker, er, at Gud kendte enhver af os før verden blev grundlagt. Ikke blot som mennesker i al almindelighed, men Gud kender hver enkelt som person, så han endog har rede på antallet af vore hovedhår.³ Ethvert menneske er unikt for Gud. Du, som læser, er kendt af Gud indtil den mindste detalje, for han skabte dig⁴, og du selv og alt i dig tilhører retteligt ham.

Gud kender dig og ved om dig, at du i dig selv har behov for frelse. Det fremgår af ordene, at Gud i Kristus har udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt. Og videresiges det, at i ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde. Vender vi teksten om, siger den indirekte, at på trods af, at Gud kendte os og har skabt os, så gælder det,

- at vi i os selv ikke er hellige, som Gud er hellig.
- at vi i Guds øjne mangler forløsning.
- at vi mangler tilgivelse for vore synder.

³ Mat.10:30

⁴ Sl.139:16

Bibelen bruger også andre udtryk for vor naturlige tilstand: "I var døde i jeres overtrædelser og synder, - af natur er I vredens børn, -I er adskilt fra Kristus, - uden håb og uden Gud i verden." Ef.2:1,3 og 12.

Vi er adskilte fra Gud på grund af vore overtrædelser og synder. For Gud er hellig og derfor fuldkommen ren og uden nogen antydning af synd, fejl eller urenhed⁵. Og selv om vi er udvalgte til at stå hellige for hans ansigt, så er det en umulighed, fordi ingen af os kan præstere hellighed, men derimod synd, ondskab og ringeagt for Gud. Altså uden Gud er vi uden håb i verden, fordi vi er døde i vore overtrædelser og synder. Og den som er død, kan intet præstere.

Hvordan er det kommet dertil? Guds ord beretter, at de første mennesker - Adam og Eva, der var skabte i Guds billede, syndede mod Gud ved deres ulydighed. Det havde to følger: Den første var, at synden trængte igennem til alle mennesker, og da syndens løn er døden, betyder det, at alle mennesker skal dø. For dig, som læser, betyder det, at du er syndig, du begår synd, og at du af natur er fjendtligt sindet overfor Gud. Du har ikke længere Gud til far. I kraft af synden, som bor i dig, er Djævelen blevet din far, så du villigt gør, hvad han byder dig (frister dig til). Det andet, det med døden er dobbelt: Fysisk skal du dø, som alt andet levende. Men der er en anden død: den evige død i fortabelsen sammen med Djævelen og hans engle i ildsøen, der brænder med svovl.⁶ Den evige død er Guds dom over enhver synder, der ikke er født på ny og tror på Jesus. Og denne dom står fast på trods af alt, hvad vi selv mener, der kan tjene os til frelse på dommens dag. At ville gøre krav på Guds frelse på grundlag af egne gerninger, er en hån mod Gud, for det er at mene, at ens egne gerninger er bedre end Guds gerning til frelse for os. Det er Djævelens fuldkomne bedrag: At vi tror, at vi i os selv er blevet som Gud.

På trods af dit medfødte fjendskab mod Gud, mod hans hellighed og alt hvad, der hører Guds rige til, så har Gud udvalgt dig til at være Hellig i hans øjne. Han ønsker at give dig barnekår, så du kan blive et Guds barn med arveret til al himlens herlighed foruden fred, glæde og frimodighed både her i verden og på dommens dag. Og han har gjort det troværdigt ved at løskøbe dig fra dit fangenskab under synden, dommen og døden ved at Jesus blev gjort til synd og døde i dit sted og købte dig til Gud med sit blod. "For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." Joh.3:16. Gud sendte sin søn til verden, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår. Gal.4:4-5.

Han, der ikke kendte til synd, blev af Gud gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham. 2.Kor.5:21. "Også jer, der var døde i jeres overtrædelser - - gjorde Gud levende sammen med ham, da han tilgav os vore overtrædelser. Han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset." Kol.2:13-14.

Men så er den sag vel afgjort? For når Jesus er død og opstået for syndere, så er skyldbrevet jo borte?

Eller er der noget, der mangler?

⁵ Hvis du vil vide, hvor hellig Gud er, så se på Jesus, Guds søn, som under Guds forbandelse døde på korset for dine synders skyld. Gud gør det i sin hellige vrede over synden og i sin uendelige kærlighed til dig.

⁶ Åb.20:11-15.

Ja, i høj grad! For hvordan vil du tilegne dig Guds frelse, når du er død i dine overtrædelser og synder? Du kan intet gøre til frelse for dig selv! Du er død i forhold til Gud. Stendød. Derfor sagde Jesus også til Nikodemus, da han kom til ham om natten, at hvis du ikke bliver født på ny, kan du ikke se Guds rige eller komme ind i det.⁷

Nu er det med den nye fødsel, som Jesus taler om, som med den fysiske fødsel. Det er ikke barnet, der føder sig selv. Det bliver født. Hverken Nikodemus eller vi kan forstå, hvad det vil sige at blive født på ny, for det er Gud, der i Jesus føder os til et helt nyt liv. Den nye fødsel er et guddommeligt under og ligger udenfor vor fatteevne, og den tager sin begyndelse med at Faderen drager den enkelte til Jesus.

Du kan selvfølgelig beslutte, at du vil komme til Jesus. Men din beslutning gavner dig intet; måske det modsatte. Er din beslutning alvorlig og seriøs, vil du muligvis blive mere religiøs og tilsyneladende et bedre menneske, og ved djævelens indbildning tror du i værste fald, at du er kommet Gud nærmere. Da bliver du en af dem, der på dommens dag vil henvise til deres egen gode vilje og gode gerninger for at blive retfærdiggjorte. Til dem skal Herren sige: "Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, der er bestemt for Djævelen og hans engle." Mat.25:41.

Guds under

Vi læste ovenfor, at det kun er den, som Gud drager, der kommer til Jesus. Og efter Jesu ord sker det ved, at "enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig." Joh.6:45. For det syndige menneske er det ydmygende, at det forholder sig sådan. For det første, at du skal høre Guds ord og lade det slå rod i dig, så det kan blive til liv (du er jo død i dig selv). For det andet, at Guds ord åbner dine øjne, så du ser, både hvad du savner af hellighed i forhold til Gud, og hvor syndig du er. Når et menneske kommer ind i lyset af Guds ord, får det straks øje på Guds lov, der afspejler hans hellighed, og resultatet er ofte, at det menneske forsøger at tilfredsstille Guds krav om hellighed ved at ville opfylde loven. Men ingenting er mere umuligt end at fortjene Guds frelse gennem loven. Det ender med den mest afgørende synd: "At de ikke tror på mig", siger Jesus. Joh.16:10.

Gud kender dig og ved, at du er død i dine overtrædelser og synder, og at du mangler herligheden fra Gud. Og for at frelse dig, sendte Gud sin søn Jesus til verden for at sone din og alverdens synd, ved at han af Gud blev gjort til synd og led døden på korset. Sådan er Guds offer og Guds gerning til frelse for dig. Af Guds nåde rækkes den til dig og bliver din ved tro på Jesus. Men hvis du foragter Guds frelse, og i stedet vil frelses i kraft af alle dine egne selvretfærdige gerninger, hvor overvældende stor er da ikke din foragt for Gud? "For hvordan skal vi da kunne gå fri, hvis vi lader hånt om en frelse så stor." Heb.2:3.

Alt det vi her har talt om bekræfter Paulus i sit brev til romerne: "Vi ved, at alt, hvad loven siger, taler den til dem, der er under loven, for at hver mund skal lukkes og hele verden stå strafskyldig overfor Gud. For af lovgerninger bliver intet menneske retfærdigt overfor ham." Rom.3:19-20.

Men Paulus slutter ikke her. Han føjer til: "Men nu er Guds retfærdighed åbenbaret uden lov, bevidnet af loven og profeterne, Guds retfærdighed ved tro på Jesus

⁷ Joh.3:3.

Kristus for alle, som tror." v.21-22. Og videre: "Men fordi vi ved, at et menneske ikke gøres retfærdig af lovgerninger, men kun ved tro på Jesus Kristus, har også vi sat vores lid til Jesus Kristus for at gøres retfærdige af tro på Kristus Jesus og ikke af lovgerninger. For af lovgerninger vil intet menneske blive retfærdiggjort." Gal.2:16.

Altså: Vil du frelses, må du tro på Jesus. Men selv det kan du ikke af dig selv. Hvis du forsøger, ender du med at fortvivle eller at vende Gud ryggen og gå din egen vej. Det gjorde den rige yngling, da han var kommet til Jesus. Og Jesus lod ham gå.⁸ En anden mulighed er, at du ligesom Peter bekender: "Herre, du kender alle ting." Du opgiver dig selv, for du ved, at ingen af dine gerninger rækker til frelse. Du ved, at i dig bor det intet godt, at hele dit liv, dine tanker, dit sind og dit væsen er synd og fjendskab mod Gud, og du ved, at du kun fortjener død og fortabelse. For i dig selv og i forhold til, hvad du har fortjent, er der intet håb om frelse. End ikke håb om, at Gud skal vise dig nåde. Og det er sandt, for din egen fortjeneste er til død og fortabelse.

Men netop da, hvor du åndelig talt ikke længere lever, på det tidspunkt, hvor alt håb er ude, og du betingelsesløst må opgive dig selv og række ud efter Jesus, da føder Gud dig som sit barn til et helt nyt liv. Han giver dig den tro på Jesus, som du ikke selv kunne præstere, fordi du er død. Gud giver dig i Jesus et helt nyt liv, og det nye liv, du nu lever, det lever du i troen på Jesus, for af tro er du frelst. Det skyldes ikke dig selv. Guds er gaven.

Og med troens gave er du blevet et barn af Gud. Du er *i Jesus* blevet hellig og uden fejl, og som sådan står du nu for Guds ansigt. Du er arving til evig frelse hjemme hos Gud. Sammen med alle de troende er du blevet en del af Kristi legeme med Kristus som hoved. Og som pant på din barneret, som du fik ved tro på Jesus, fik du samtidig Helligånden til at vejlede dig til hele sandheden. Og vel er du i dig selv stadig et menneske med alle dine skrøbeligheder og fejl, men ét står urokkeligt fast: Jesus gælder i dit sted. Al Jesu gerning og hans fuldkomne sejr over synd, død og djævel tilregnes dig af Guds nåde. Han drog dig, han kaldte dig, og han levendegjorde dig, så du åndeligt talt opstod fra de døde. Du lever ikke mere for dig selv, men i efterfølgelse af ham, som døde og opstod for dig. Og i denne efterfølgelse er du blevet en Jesu discipel.

Opsummering

Vi skal ikke komme dybere ind på, hvad dette nye liv i Jesus indebærer. Derimod kort summere, hvad det vil sige, at gøre folkeslagene til mine disciple.

Udgangspunktet er dobbelt:

1. at alle mennesker af natur er vredens børn, der lever i synden og er på vej mod den evige fortabelse.
2. at Gud før verdens grundlæggelse udvalgte hvert menneske til frelse, fordi han elskede verden, så han gav sin enbårne Søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

At få del i frelsen sker ikke ved en menneskelig beslutning, men det sker alene, ved at Gud drager et menneske til Jesus ved sit ord, og at Gud ved det samme ord

⁸ Mat.19:21.22.

både døder og gør levende, når han giver et menneske troens gave: at tro på Jesus som Frelser og Herre.

At gøre et menneske til en Jesu discipel er altså at forkynde Guds frelsesplan. Det er at forkynde Guds hellige lov og dommen over lovens gerninger, og at forkynde fortabelsen for dem, som ikke tager imod Guds frelse i Jesus Kristus. Det er samtidig at forkynde Guds kærlighed, at han lod Jesus lide og dø i synderes sted, og at han oprejste Jesus fra de døde til frelse for hvert enkelt menneske.

At gøre mennesker til Jesu disciple er ganske enkelt at forkynde Guds levende ord om frelsen i Jesus.

Det lyder enkelt, og det er det på en måde også. Men den, som Gud kalder som forkynder, må selv være en Jesu discipel og vandre med ham. Han skal hele tiden være ledet af Helligånden, så han kan vidne med Paulus: "Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig." Gal.2:19-20.

I forlængelse heraf bør det understreges, at der kun er én vej til Guds frelse. Og vejen er Jesus. Han er vejen, sandheden og livet, og ingen kommer til Faderen uden ved ham. Joh.14:6. Al forkyndelse, der peger på mange veje til Guds frelse er falsk og kommer fra den onde. Jesus alene er vejen, og ingen kommer til ham, uden at Faderen drager ham ved sit ord. Men hvordan Gud lader ordet komme til den enkelte, det er til gengæld Guds sag, og han lader det ske på mange måder. Men det sker altid ved forkyndelse af Guds levende ord og aldrig i modstrid med Helligånden.⁹

Kaldet til at tjene med evangeliets forkyndelse er en dårskab for verden, der ikke vil vide af Guds frelse. Jesus har lovet at forkyndelsen af evangeliet vil indebære forfølgelse, ligesom Jesus selv blev forfulgt. Men vigtigst af alt: Det indebærer Guds velbehag og frelse i det daglige og et evigt samvær med Jesus, vor Frelser, vor Herre og Konge.

⁹ Læs i 1.Kor.1 hvordan Paulus gør rede for forkyndelsen af evangeliet. Læs også 4.Mos.22, hvor det berettes, at Herren taler til Bileam gennem et æsel.